

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,

sprawy **K. R.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 200 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 16 grudnia 2014 r., utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 31 lipca 2014 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. obciążyć skazanego K. R. kosztami sądowymi
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L., wyrokiem z dnia 31 lipca 2014 r., uznał K. R. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 200 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 5 lat pozbawienia wolności.

Wyrok ten został zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonego, który zarzucił „naruszenie art. 200 § 1 k.k. przez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu”. Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy

wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją wniesioną przez obrońcę skazanego K. R. Skarżący zarzucił „rażącą obrazę prawa procesowego, mogącą mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegającą na oparciu rozstrzygnięcia o zeznania świadków, stanowiące odtworzenie zeznań pokrzywdzonej, pomimo skorzystania przez pokrzywdzoną będącą osobą bliską z prawa odmowy składania zeznań, tj. naruszenie art. 182 § 1 k.p.k. w zw. z art. 186 § 1 k.p.k.” i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego K. R. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Przede wszystkim należy wskazać, że tak skonstruowany przez wnoszącego kasację zarzut dotyczy tylko i wyłącznie orzeczenia Sądu I instancji, co jest niezgodne z wymogami określonymi w treści art. 519 k.p.k., który stanowi, iż przedmiotem zaskarżenia może być jedynie wyrok Sądu odwoławczego. Wyrok Sądu I instancji może być w postępowaniu kasacyjnym zaskarżony skutecznie jedynie w sposób pośredni poprzez wykazanie uchybień, które nastąpiły w trakcie prowadzonej zwyczajnej kontroli odwoławczej. Kasacja nie jest bowiem kolejnym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia Sądu II instancji. Wniesiona kasacja nie zawiera zarzutów dotyczących obrazy art. 457 § 3 k.p.k. lub art. 433 § 2 k.p.k., a analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazuje, że Sąd Okręgowy, postępując zgodnie z zasadami określonymi w tych przepisach, w sposób wyczerpujący ustosunkował się do zarzut naruszenia art. 200 § 1 k.k. i wniosków podniesionych w apelacji obrońcy skazanego wskazując równocześnie dlaczego uznał je za niezasadne. Wprawdzie w apelacji został postawiony zarzut naruszenia prawa materialnego, to z jej uzasadnienia wynikało, iż w istocie chodziło o zarzut naruszenia prawa procesowego. Obrońca podkreślał, iż wobec odmowy składania zeznań przez pokrzywdzoną brak jest dowodu na popełnienie przez oskarżonego zarzucanego

czynu, równocześnie kwestionował ocenę zeznań świadków dokonaną przez Sąd I instancji. Podkreślić należy, że w apelacji obrońca w żaden sposób nie wskazywał na niemożność wykorzystania zeznań świadków E. W. i M. R., którzy stanowili rodzinę zastępczą dla pokrzywdzonej oraz A. D., będącej pracownicą PCPR, tak jak to czyni obecnie obrońca skazanego w kasacji. Mimo, iż nie było to podnoszone w apelacji, Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku wskazał, iż mimo skorzystania przez małoletnią pokrzywdzoną z prawa do odmowy składania zeznań zgodnie z art. 182 k.p.k., to istniała możliwość prawna wykorzystania zeznań tych świadków, którzy uzyskali informacje na temat zdarzeń bezpośrednio od tej pokrzywdzonej. Zdaniem Sądu Najwyższego w pełni należy zgodzić się z takim stanowiskiem Sądu odwoławczego. Natomiast bezpodstawny jest pogląd autora kasacji, jakoby przesłuchanie wyżej wskazanych świadków na treść wiadomości przekazanych im przez córkę oskarżonego Z. R., korzystającą z prawa odmowy złożenia zeznań na podstawie art. 182 § 1 k.p.k., było prawnie niedopuszczalne, ponieważ w ten sposób odtworzone zostały, z obrazą art. 186 § 1 k.p.k., jej zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. Stwierdzić bowiem należy, że art. 186 § 1 k.p.k. nie ustanawia bezwzględnego zakazu przeprowadzenia dowodu, co do treści informacji przekazywanych innym osobom przez świadka korzystającego następnie z prawa do odmowy zeznań. Zakazem tym objęta jest jedynie treść „uprzednio złożonego zeznania” oraz możliwość dokonania na jego podstawie ustaleń faktycznych. Wolno więc odtwarzać wypowiedzi osoby, która korzysta z prawa odmowy zeznań, jeżeli były one składane spontanicznie poza protokołem przesłuchania w charakterze świadka (zob. postanowienie SN z dnia 1 września 2003 r., V KK 12/03, LEX nr 80708; wyrok SN z dnia 21 marca 2013 r., III KK 268/12, LEX nr 1311768).

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego K. R. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

